

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΕΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἐστίας.

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Δι' μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ἠ' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναχώρησις τῆς Διευθυντρίας τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν. — Ἐὰν αἱ
μεγάλαι προικεῖς συνετέλεσαν εἰς ταπεινώσιν ἢ χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς (ὑπὸ
κ. Μαρσιάνθης Ἡλιοπούλου). — Τὸ μέλλον τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ὑδροθεραπείᾳ
(ὑπὸ κ. Μαρίας Πιερ ἱατροῦ). — Δι' γυναικίαι τῶν παλαιῶν χρόνων ἦσαν ἡθι-
κώτεροι τῶν συγχρόνων; — Τὸ ὄνειρον τῆς εὐτυχίας (ὑπὸ δος Ἀθηνᾶς Σιγα-
νοῦ). — Εἰκὼν (ὑπὸ Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἡ μέση τῶν θηλέων παιδείαις ἐν
Γαλλίᾳ. — Ἡ ξηνητεία, ποίημα (ὑπὸ δος Ξανθίππης Καλοσύτη). — Ποικιλία.
Ἀλληλογραφία.

Ἡ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ ΤΗΣ ἘΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ.

Καταπονούμεθα, ἐξαντλούμεθα ἐκ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας,
πολὺ περισσότερον ἢ ἐκ τῆς σωματικῆς. Ὁ ἀποκαλέσας δὲ τοὺς
γράφοντας καταδίκους τοῦ γραφείου δὲν εἶπεν ὑπερβολὴν. Γυνή,
ἴδια, γράφουσα, ἐν χώρᾳ περιορισμένῃ ἔτι, καθ' ἣν ὁ κύκλος
καὶ τὸ στάδιον τῆς γυναικὸς ἐντὸς τόσῳ στενῶν ὀρίων περικλεί-
ονται, εὐρίσκεται καθ' ἑκάστην ἐν διηνεκεῖ στενόχωρᾳ καὶ βα-
σάνῳ. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ὠρισμένου συγγράμματος καὶ ὄχι
περὶ ἔφημερίδος τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ὅλως διάφορον. Ἐχετε τὴν
ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου σας καὶ ἀναπτύσσετε αὐτὴν κατὰ τοιοῦτον
ἢ τοιοῦτον τρόπον.

Περὶ ἔφημερίδος ὅμως τὸ πρᾶγμα ἐντελῶς ἀλλάσσει. Αἱ ἀνά
χιλιάδας ἀριθμούμεναι ἀναγνώστριά σας ἀναμένουσιν ἀνά Κυ-
ριακὴν τὸ φύλλον σας, ἵνα ἀναγνώσῃσι νέον τι ἄρθρον, τερπνόν,
εὐχάριστον, ὠφέλιμον, ἵνα ἀρυσθῶσι νέας γνώσεις, ἵνα ἴδωσι
νέον τι περίεργον, ἢ φιλολογικὴν τινα μελέτην ἀναγομένην εἰς
τὸ φύλλον των, ἀδιαφοροῦσαι ὅλως, ἐὰν εἶναι εὐκόλον εἰς τὸν πε-
ριορισμένον κύκλον, ἐν ᾧ φυτοζωοῦμεν νὰ εὐρίσκῃ τις νέα θέ-
ματα, νὰ ἀντικείμενα, νέας πηγὰς πρὸς μελέτην καὶ συζήτησιν.

Τοιαύτη ἡ θέσις μας, κυρίαί μου, τοιαύτη ἡ στενόχωρᾳ εἰς
τὴν ὑποβαλλόμεθα ἀνά πᾶσαν ἐβδομάδα, ὅπως διατηρήσωμεν
ἀκατάπτωτον τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυ-
ριῶν, ὅπως μὴ προκαλέσωμεν τὴν ἀδιαφορίαν σας ἐπαναλαμ-
βάνουσαι ἔστω καὶ ἅπασι ζητήματα, δημοσιευθέντα ἤδη.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι εἴμεθα ἀποκεκλεισμένοι ἀπὸ παντὸς πο-
λιτικοῦ θέματος, ἀπὸ πάσης ἐκτὸς τῶν ὀρίων τῆς αὐστηρᾶς ἡ-

θικῆς ὑποθέσεως. Οἷας καταβάλλομεν προσπαθείαις, ὅπως μὴ
ὑποπέσωμεν εἰς γελοῖον σχολαστικισμόν καὶ εἰς ἀφορήτους κοι-
νοὺς τόπους εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ ὁ μὴ εὐρισκόμενος ἐν
τῇ αὐτῇ μετ' ἡμᾶς θέσει.

Ἐὰν εἰς τὴν στενόχωρᾳν μας ταύτην προσθέσῃτε καὶ τοὺς
ἀσφυκτικούς κυνικούς τῶν Ἀθηνῶν καύσωνας, οὔτινες ἀποξηραί-
νουσι πᾶν μόριον παραγωγὸν τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ ὑγείαν κλονι-
σθεῖσαν ἐκ τῆς μεγάλης καταπονίσεως, ἔχετε πλήρη τὴν οἰ-
κτρὰν καὶ ἀπελπιστικὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρισκόμεθα. Ἀσφυ-
κτιῶμεν, πνιγόμεθα εἰς τὸν στενὸν καὶ πληκτικὸν τῶν Ἀθηνῶν
ὀρίζοντα. Ἐχομεν ἀνάγκην ἀνακαινίσεως ἰδεῶν, νέων ἐντυπώ-
σεων, νέων μελετῶν, νέων εἰκόνων, ὅπως ὁ κάλαμός μας ἀνα-
κτῆσῃ τὴν προτέραν δυνάμιν του, ὅπως σὰς τέρπωμεν καὶ σὰς
διδάσκωμεν χωρὶς νὰ σὰς κουράζωμεν, ὅπως ἐξακολουθήσωμεν
ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις σας καὶ εἰς τὸν
ἐκπολιτιστικὸν καὶ διαπλαστικὸν τῆς ἔφημερίδος μας προορισμόν.

Ἵποβαλλόμεθα εὐχαρίστως γὰρ ἡμῶν, γὰρ ἡμῶν τοῦ σκοποῦ,
ὄν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἰδρύσεως τῆς ἔφημερίδος μας
ἐπιδιώκομεν, εἰς ὑπερτέρας τῶν δυνάμεών μας δαπάνας, ἀπο-
φασίζουσαι νὰ ἐπισκεφθῶμεν χώρας, ἐν αἷς ὁ κύκλος τῆς γυ-
ναικειᾶς ἀναπτύξεως πολὺ εὐρύτερος εἶναι, ἐν αἷς πολλὰς δυ-
νάμεθα νὰ ἀντλήσωμεν γνώσεις, πολλὰ νὰ ἐρανισθῶμεν, πολλὰ
μεταξὺ τῶν πολλῶν νὰ ἐκλέξωμεν καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνά-
μεών μας ἐφαρμώσωμεν καὶ παρ' ἡμῶν.

Θὰ εἴμεθα ἀληθῶς εὐτυχεῖς, ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα τῆς μη-
νιαίας ἀπουσίας μας ἡδυνάμεθα νὰ ἀναθέσωμεν τὴν διεύθυνσιν
τοῦ ἔργου μας εἰς τινὰ τῶν κυριῶν συνεργατῶν μας καὶ μὴ
σὰς στερήσωμεν τῶν τεσσάρων φύλλων τῆς μηνιαίας ταύτης
περιόδου. Ἀτυχῶς ἢ ἄλλοτε ἀντιπροσωπεύσασα ἡμᾶς κατὰ τὸ
θέρος δεσποινίς Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ ἀπέργεται ἐπίσης κατὰ τὸ ἔτος
τοῦτο, οὐδεμίαν δ' ἄλλη τῶν ἐν Ἀθῆναις συνεργατῶν ἀναλαμ-
βάνει τὴν φροντίδα ταύτην.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ πλείους τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν μας ἢ τα-
ξειδεύουσιν ἢ εἰς λουτρὰ καὶ ἐξοχὰς διακίτωνται κατὰ τὸν μῆνα
τοῦτον, ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ μηνιαία τῆς ἔφημερίδος διακοπὴ ἔσται

αυταίς έντελώς άνεπαίσθητος, ένφ εις ήμās παρέχει καιρόν σχετικώς άναπαύσεως και ήσυχίας προς μελέτας νέας και άνάκτησιν υγείας, δι' ών και μόνων θά δυνηθώμεν νά φέρωμεν εις πέρας τόν άγώνα όν ύπερ του φύλου μας άνελάθομεν.

Μίαν και μόνην παράκλησιν έχομεν νά άπευθύνωμεν προς τās κ. κ. συνδρομητρίδας μας, τās καθυστερούτας μέχρι σήμερα τās συνδρομάς των, ώς και προς τούς, κ. κ. άντιπροσώπους μας. Νά μας άποστείλωσι τās συνδρομάς όσον τό δυνατόν τήχύτερον εις τό γραφεϊόν μας, **ύπερ έσται άνοικτόν και εις τήν διάθεσιν των κ.κ. συνδρομητριών καθ' όλον τό της άπουσίας μας διάστημα.** Πάσα δέ έπιστολή ή άποστολή χρημάτων δέον νά άπευθύνηται προς τήν διευθύνουσαν τό γραφεϊόν μας κατά τήν άπουσίαν μας δεσποινίδα Μαρίαν Σιγανού. Γραφεϊόν «Έφημερίδος Κυριών».

ΕΑΝ ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΡΟΙΚΕΣ ΣΥΝΕΤΕΛΕΣΑΝ ΕΙΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΝ Η ΧΒΙΡΑΦΕΘΗΣΙΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Έν τή «Έφημερίδι των Κυριών» είχε δημοσιευθί άρθρον περι του άν ό θεσμός τής προικός ύπήρξεν έπιβλαβής ή ώφέλιμος εις τήν γυναίκα. Άνευδοιάστως δέ σχεδόν ή διευθύντρια τής Έφημερίδος ταύτης ύπεστήριξεν ότι ή προίξ ύπήρξεν ευεργετικωτάτη διά τήν γυναίκα, διότι άφ' ης ήμέρας ένομοθετήθη ό θεσμός ούτος ή γυνή έπαυσε νά κατατάσσεται μεταξύ των σκευών ή οίς άδηποτε άλλης ιδιοκτησίας του άνδρός.

Τό άρθρον τούτο έπολέμησεν ή κ. Άγαθόνιχη Άντωνιάδου, άπαριθμήσασα όλα τά άτοπα, όλας τās οικογενειακάς δυστυχίας, ών παραίτιος έγένετο ό περι προικός θεσμός. Έπειδή τό ζήτημα τούτο ένδιαφέρει πāsαν άδικαιότως γυναίκα, ώς και πάντα οικογενειάρχην προσθέτομεν και ήμεις λέξεις τινάς έν σχέσει προς τήν πρώτην κοινωνικήν μεταρρύθμισιν, ήτις έπηκολούθησε τόν περι προικός θεσμόν.

Δέν θά άναδράμωμεν εις τούς άρχαιοτάτους χρόνους, άλλ' ούτε θά ζητήσωμεν εις τήν ιστορίαν των Ίνδων τήν παρά τή λαφ' τούτφ κοινωνικήν έπίδρασιν τής προικός. Τούτο άνέπτυξεν ήδη έμβριθέστατα έν τφ Έ' τεύχει τής «Ιστορίας τής Γυναίκος» ή έγκύψασα εις Ίνδολογικάς μελέτας συγγραφεύς αυτης κ. Καλλιρρόη Παρρέν.

Ημεις θά ακολουθήσωμεν σχετικώς μεταγενεστέρους χρόνους και θά έξετάσωμεν τά κατά τόν θεσμόν τούτον εις χώραν Ευρωπαϊκήν, σπουδαιότατον διαδραματίσασαν μέρος έν τή ιστορία του άρχαίου πολιτισμού.

Πρόκειται περι του Ρωμαϊκού κράτους, έν φ ή γυνή ύπήρξε μέν ποτε δούλη, άλλά και άνήλθεν εις τά ύπατα των άξιωματών, πρᾶγμα' όπερ ούτε αυταί αι Άμερικανίδες κατά τόν κατ' έξογήν αιώνα τούτον τής προόδου δέν κατόρθωσαν είτέτι.

Ο θεσμός τής προικός έγένετο ό πρώτος και κυριώτερος παράγων τής χειραφετήσεως τής Ρωμαϊκής γυναίκος, εις τόν θεσμόν δέ τούτον όφείλει και αυτή ή οικογένεια τήν έπί υγιών βίαιων ανασύστασιν τής καθ' ήν έποχήν ή διαφθορά και κακοήθεια είχον καταρρίψει πάντα φραγμόν αιδούς και τιμής.

Έπί τής βασιλείας του Αυγούστου, κατά τήν γενικήν των νόμων ανανδριογάνωσιν, ό πατήρ άπόλλυσι τά τυραννικά του δικαιώματα, και τά τέκνα, άρρενα ή θήλεα, χειραφετούνται, ό μέν διά τής προσωπικής έργασίας και τής έλευθεράς διαθέσεως των καρπών τής έργασίας, ή δέ διά τής προικός. Όχι μόνον δέ ό πατήρ όφείλει νά προικίση τήν θυγατέρα του, άλλά και δέν δύναται νά τή έπιβάλη γάμον μη τής εκλογής τής, ένφ τούναντίον όφείλει νά άναγνωρίση ως γαμβρόν του τόν παρά τής κόρης εκλεχθέντα.

Η κόρη ούτω δέν χειραφετείται μόνον από τής πατρικής άπολυταρχίας, άλλά και έξεκτράλλεται από τής πλεονεξίας του συζύγου, όστις και τότε, ως και σήμερα, δέν έττειρείτο προικηρικών ιδεών. Ο σύζυγος ύποχρεούται έν περιπτώσει διαζυγίου νά έπιστρέψη τήν προίκα, όφείλει νά δώση λόγον τής διαχειρίσεώς του εις τήν γυναίκα. Χήρα αυτη, διαχειρίζεται τήν περιουσίαν τής, ούδεις δε κηδεμών και προστατής δικαιούται νά επέμβη εις τά κατ' αυτήν.

Πατήρ λοιπόν και σύζυγος κατέρχονται ούτως άποτόμως του άπολυταρχικού και τυραννικού θρόνου των, εις όν μικρόν και κατ' όλίγον άνέρχεται ή γυνή. Ο νόμος άνκηρύσσεται κατ' ευθείαν προστατής αυτης ως προς τά άρριώντα ού μόνον τήν υλικήν του βίου της έξεκτράλλισιν, άλλά και τήν ήθικήν. Έάν ό σύζυγος κχομετχειρίζεται τήν σύζυγον, ό νόμος δικαιούται νά επέμβη και νά τιμωρήση αυτόν. Εις τās οικογενειακάς διαφοράς ό νόμος ύποκαθίστησι τήν συζυγικήν ως και τήν πατρικήν κυριότητα. Δέν δικάζει πλέον τās οικογενειακάς διαφοράς συμβούλιον οικογενειακόν, άλλ' ό δημόσιος δικαστής, όστις όφείλει νά κρίνη και έκφέρη τήν γνώμην του ένώπιον έπτά μιστύρων.

Του δικαιώματος ζωής ή θανάτου έπί οίασδήποτε έγκληματικής τής γυναίκος πράξεως στερείται ό σύζυγος, μη δύναμενος νά τήν φονεύη, και έν έπ' αυτοφώρφ συλληρήθη αυτη προδίδουσα τήν τιμήν τής. Ο φονεύων ύπό τοιούτους όρους τήν σύζυγον του καταδικάζεται ως έγκληματίας.

Η τύχη λοιπόν τής γυναίκος μετεβλήθη ούσιωδώς. Η μεταρρύθμισις είναι ριζική. Η γυνή είναι έπίσης κήτωρ, έντευθενικυρία έαυτης, πρόσωπον άναγνωρίζομενον και προστατευόμενον ύπό του νόμου.

Πρέπει έν τούτοις νά άναγνωρίσωμεν, ότι ή άπότομος μετάβασις αυτης από τής τυραννικής δουλείας εις τήν έλευθερίαν ευρεν αυτήν έντελώς άπροστοίμαστον, έντευθεν δέ ή κατά τά πρώτα έτη οίκατά γρησις τής έλευθερίας τής.

Έποδόθη άρχαιναγώγητος εις πᾶσαν πνευροπότην και άτχημίκην, παρακολουθούσα άλλως τό πρᾶδειγμα τής διαφθοράς και του όνειδούς, όπερ κατέκλυζε τήν Ρωμαϊκήν κοινωνίαν των χρόνων εκείνων.

Ο Αυγούστος έν τούτοις είναι ό διά τής προικός θείς τά πρώτα θεμέλια χειραφετήσεως τής Ευρωπαϊκής γυναίκος, τό πρᾶδειγμα δ' αυτου παρακολούθησαν και οι μετ' αυτόν Κλαύδιος και Μάρκος Αυρήλιος. Έπί του τελευταίου μάλιστα τούτου ή γυνή προσεκτικότητα και πολιτικά δικαιώματα, δυναμένη νά χρησιμεύση ως μάρτυς εις πᾶσαν συμβολαιογραφικήν πρᾶξιν και νά υπερασπίξη αυτοπροσώπως τό δικαίόν της έν δικαστηρίφ.

Όχι μόνον δέ κατά του πατρός, συζύγου και κηδεμόνος ό νόμος ύπεραπίζει τήν γυναίκα, άλλά και κατά τής ιδίας αυτης άδυναμίας, κατά τής ιδίας ευαισθησίας, κατά των ιδίων παθών. Έπειδή τότε οι πλείστοι των άνδρών ένυμφέοντο μόνον διά τήν προίκα, και αι γυναίκες εξ έρωτος έδώρου τφ συζύγφ μέγα μέρος τής ιδίας περιουσίας, ήν ό σύζυγος κατεσπατάλει έν άσωτίαις, ό νόμος άπηγόρευσεν εις τόν άνδρα νά δέγηται οίαν δή ποτε δωρεάν τής γυναίκος, χαρακτηρισίας τήν πρᾶξιν ταύτην ως άντικειμένην εις τήν άνδρικήν αξιοπρέπειαν.

Δυστυχώς ό νόμος ούτος δέν έξεκτράλλισε τήν περιουσίαν τής γυναίκος, διότι ό άνήρ των χρόνων εκείνων είχε τόσον εκφυλισθή, ώστε μετεχειρίζετο τήν καλλονήν του, ως και πᾶσαν άρετήν, όπως εκτός του γάμου προσελύθη τήν άγάπην τής γυναίκος, ήν έξεμεταλλεύετο πλουτιζόμενος έν τής περιουσίας εκείνης. Έπειδή δέ δυστυχώς τό κακόν πρᾶδειγμα τής εκλύσεως των ήθων έδίδετο παρ' αυτών των συζύγων και θυγατέρων των

καισάρων, ή διαφθορά καθήνησε δημοσία, υπερέθη δέ πᾶν μέτρον και όριον και εκ μέρος των γυναικων.

Αί παντοειδεις παρεκτροπαι αυται, αι προκύπτουσαι μέν εκ τής πλεονεξίας του άνδρός, όστις εκτός του γάμου έπεδίωκε τό πλουτισμόν του, σχετιζόμενος μετ' γυναικός πλουσίας, ένθεν δέ εκ τής άδυναμίας, εις ήν περιέρχοντο οι σύζυγοι νά διαζεύγυνται των γυναικων, ως ύποχρεούμενοι νά έπιστρέψωσι τήν προίκα ήθικων, οι νομοθέται έψήφισαν, όπως μη έπιτρέπηται εις τήν γυναίκα νά ποιήται δωρεάς, ει μη προς τά τέκνα της και τούτο έν οία γάμου ή κατ' τās παραμονάς του θανάτου της διά διοθήκης. Το senatus-consulte Velleins έψήφισθη έπί Ούεσπετιανού, ήτο δέ νόμος ταπεινώνων πως τήν γυναίκα, ήν χαρακτηρίζει ως άνικανον νά συντηρήση τήν ιδίαν περιουσίαν ή διαθέση αυτήν καταλήλιως.

Έν τούτοις ό νόμος αυτός ό περιορίζων πως τήν έλευθερίαν τής γυναίς ούτε πόρρωθεν ήδύνατο νά συγκριθί προς τήν προτεραν δουλείαν. έν ή έξησεν ή άρχαία Έλληνίς, ή συστηματικώς πρραγχιωρίζομένη και άπεστερημένη πάσης έλευθερίας, πάσης εκτιμήσεως.

Καίτοι λοιπόν άναγνωρίζομεν ότι ή Ρωμαία γυνή ευηργετήθη διά του θεσμού τής προίός, δέν δύναμεθα ή νά άνομολογήσωμεν, ότι αυτη έποίησατο κακήν χρᾶσιν των δια του θεσμού τούτου κτηθεισών έλευθεριών. Όχι μόνον αυτη ως μεθυσθείσα και άρχαλιώτως έπεδόθη εις τήν άρρειότητα και κακοήθειαν, άλλά και πρό του έγκλήματος αυτου δέν όπισθοχώρησε, προκειμένου περι ίπκνοπνίσεως του τόσον άποτόμως άφυσιτισθέντος αυτη αιτήματος τής φιλοδοξίας. Η κυριαρχία τής γυναίκος κατά τούς χρόνους εκείνους δέν είχεν, άλλ' ούτε έγνώριζεν όρια. Αυται κατέρριπτον θρόνους, διώριζον και έπαυον αυτοκράτορας, άνεμίγυσον τόν έρωτα εις τήν πολιτικήν, τούς έραστάς των ώνόμαζον γεροστιαστάς και ύπουργούς, έστω και εάν ούτοι ήσαν άνθρωποι μηδαιμνής αξίας. Η κατάστασις αυτη όφείλεται όχι εις τήν κακήν φύσιν τής γυναίκος, άλλ' εις τήν πχχυλήν άμάθειαν, εξ ης ώρμήθησαν εις τό κακόν και τās πρανόμους βιαιοπραγίας και τά άρχαλιώτα πάθη πάντες οι βάρβαροι λαοί.

Η κοινωνική έν τούτοις ύπαρξις τής γυναίκος όφείλεται εις τούς χρόνους εκείνους. Τήν ήμέραν δέ καθ' ήν μετὰ πολλούς κατακλυσμούς ή ήθική θά άναζήση έν τφ κόσμφ, υπερνικώσα τόν ύπό των ήδονων και των έγκληματικών πράξεων εκφυλιζόμενον πολιτισμόν, ή νόμιμος χειραφετήσις τής γυναίκος θά ανδρουθή έπί των θεμελιών τής των χρόνων εκείνων χειραφετήσεως της.

Μαριάνθη Ηλιοπούλου

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΕΝ ΤΗ ΓΑΡΘΘΕΡΑΠΕΙΑ.

Έάν, ως καθ' έκάστην άποδεικνύεται, ούδεμία ύπαρχη διαφορά μετξυ των ήθικών και πνευματικών δυνάμεων του άνδρός και τής γυναίκος, μετξυ όμως των φυσικών δυνάμεων αυτης τό άκροσφαλές τής λεπτής και έπιχαρίτου γυναικείας καλλονής έγκείται έν τή ύπεροχί των λευκών αίμοσφαιριών, έντευθεν δέ εις τήν άτονίαν των μυων και νεύρων, δι' ών τό φύλον μας αναδεικνυται φυσικώς άσθενέστερον του άνδρός.

Είμαι εξ εκείνων, αιτινες έπιθυμοϋσι νά έδραιώσωσι τό γιγαντιαϊον οικοδόμημα τής χειραφετήσεως τής γυναίκος ούχι διά των νόμων, άλλά δι' αυτης τής γυναίκος. Τούτο δέ ήθελεν έπιτευχθή, εάν έπελαμβανόμεθα του έργου από τής φυσικής τής γυναικός ένδυμώσεως και ένισχύσεως.

Η τονότης και ισχυροποίησης των νεύρων τής γυναικός άποδιδώκει τās νευρικές άσθενείας, τās όγληράς ύπερευαισθησίας,

τās άδικαιολογήτους ιδιοτροπίας, τήν παράφορον όργήν, τούς άνευ γαρās γέλωτας, τά άνευ θλίψεων και πόνου δάκρυα.

Η ένδυνάμωσις του σώματος τής γυναικός μετὰ τής συνυπάρξεως τής έμφύτου αυτη γλυκύτητος άποτελοϋσι τόν κατ' έξοχήν ιδεώδη γυναικείον τύπον. Άλλ' ίνα τις καθιερωθή υγιής τφ σώματι, ως καθιερούται υγιής τή ψυχί, άπαιτείται τό δι' ύδατος βάπτισμα. Τό μέλλον τής γυναικός έγκείται έν τή ύδροθεραπεία.

Έν τή μελέτη ταύτη προτίθεμαι νά καταπολεμήσω προλήψεις τινάς κατά τής ύδροθεραπείας, ήν πᾶς ιατρός όφείλει νά τάσση έν τή πρώτη χορεία τής θεραπείας των γυναικείων άσθενείων.

Πιστεύεται γενικώς, ότι ή ύδροθεραπεία είναι επικίνδυνος διά γυναικας προκεχωρημένης ήλικίας. Είναι ιδέα άπολύτως έσφαλμένη. Γηράσκομεν ιδία και κυριώτατα διά τής έπιδερμίδος, διότι δυστυχώς έπιδεικνύομεν τήν ήλικίαν του δέρματος και όχι των όσφαιριών μας. Ιδία κατά τό γήρας είναι άνάγκη νά μεριμνώμεν ύπερ τής διατηρήσεως του δέρματος έν κατατάσει καλή, διότι τούτο συνεργάζεται άκαταπαύτως μετὰ των νεφρών εις διάκρισιν των περιττων έν τφ οργανισμφ ουσιών. Αί παρήλικες λοιπόν και γραϊαι κυρίαί θά κάμωσι τακτικήν χρᾶσιν του ύδατος, τής ψυχρολουσίας, των ένεργητικών έντρίψεων, δι' ών έπιτυγχάναται πάντοτε ή άναγκαία αντίδρασις.

Αί γυναίκες φοβούταν τήν ύδροθεραπείαν εις ιδιαιτέραν διά τό φύλον μας περίοδον του μηνός. Ούδεις έν τούτοις ύπάρχει φόβος και κατά τήν περίοδον ταύτην, με μόνην τήν διαφοράν, ότι ή ψυχρολουσία πρέπει νά ένεργήται ταχέως και συντόμως, χωρίς νά βραχίη τό ύπογάστριον και τά σκέλη.

Η ύδροθεραπεία μάλιστα συντελεί εις επανόρθωσιν πάσης μηνιαίας περιοδικής άταξίας, ή και πόνων, ότε ιδία ή ψυχρολουσία περιορίζεται έπί των ώμων, των ανωτέρων μερών του σώματος και των ποδων.

Η ύδροθεραπεία έπιβάλλεται και κατά τήν διάρκειαν τής έγκυμοσύνης, όταν ή έγκυος άπολήση τήν όρεξιν, άδυνατήση, είναι άναίμικη, ή προσβάλληται ύπό συνεχων έμέτων. Η ψυχρολουσία έν τοιαύτη περιπτώσει είναι συντομοτάτη με προφύλαξιν του ύπογαστρίου από τής έπιδράσεως του ύδατος και με έντρίψεις μακράς και παρατεταμένας μετὰ τήν διά τής συνδόνος ταχέϊαν άποστέρνωσιν του σώματος. Λέγεται, ότι ή ύδροθεραπεία ένεργεί έμέτως και κατά τής στειρότητος, εις πολλας δέ περιστάσεις παρατηρήθη μετὰ τακτικήν ύδροθεραπευτικήν διαίταν τεκνοποίησις.

Αί σπασμωδικαι και νευρικαι παθήσεις τής κρίσιμου ήλικίας άπαιτοϋσι τήν ύδροθεραπευτικήν διαίταν, τής όποιας ή κανονιστική ένεργεια μετριάζει τήν κατά τήν έποχήν ταύτην κατά τό μάλλον και ήττον έπισυμβάινουσαν χαλάρωσιν τής ίσορροπίας των λειτουργικών δυνάμεων τής γυναικός.

Η κατ' έξοχήν όμως θεραπευτική ένεργεια τής ύδροθεραπείας παρατηρείται εις τās νευρικές και ύστερικές παθήσεις. Πᾶσαι αι πολυποίκιλοι παθολογικαι καταστάσεις, αι τόσον ευμεταβλητοι όσον και ιδιότροποι, αιτινες έπί πολλόν χρόνον άδικως έθεωρήθησαν ως άποκλειστικώς αναγόμεναι εις τήν φυσιολογικήν ιδιοσυγκρασίαν τής γυναικός, —διότι άνδρος ύστερικοί, γαστραλγικοί, νευραλγικοί, ύπογονδριακοί ύπάρχουσιν εις μεγαλήτερον αριθμόν ή γυναικες.— Πᾶσαι αι παθήσεις αυται του προσβεβλημένου νευρικού συστήματος θεραπεύονται ολοτελώς διά τής ύδροθεραπείας. Και κατ' άρχάς μέν τό ύδωρ είναι θερμοκρασίας μετρίας, βαθμηδόν όμως έπιβάλλεται ή βροχή ψυχρου ύδατος, και τέλος τό διά σωλήνος μετ' όρμηής εκπεμπόμενον ανά τά διάφορα του σώματος μέλη ύδωρ.

Πᾶσα θεραπεία, ως πᾶν μετάλλιον, έχει και τήν αντίστρο-

φόν της όψιν. Η τόσον εύεργετική ύδροθεραπεία δύναται να αποβή επιβλαβής και επικίνδυνος εις τας έξης περιστάσεις: Διά πάσχοντας υπό δερματικών παθήσεων, ως έξανθημάτων, έρπητος, εκζέματος, άπαγορεύεται πΰτα ψυχρολουσία.

Αποφεύγουσιν επίσης την ύδροθεραπείαν οι προσβεβλημένοι υπό χρονίων νόσων, ως καρδίου, φθίσεως, γενικής παραλυσίας, σακχαρώδους διαβήτου, νεφρίτιδος.

Πολλάκις ή ύδροθεραπεία έφάνη όχι μόνον ακίνδυνος, αλλά και έπωφελής εις τούς καρδιακούς, εάν ή πάθησις αύτων προκύπη εκ ρευματικών παθήσεων, χαρακτηρισθη δέ ως περιαρδίτις, άρχαία ένδοκαρδίτις και καρδιακή νευροπάθεια. Άλλά διά προκεχωρημένην ύδροπερικαρδίτιδα, δι' άνευρυσμούς τής καρδίας και των μεγάλων άγγείων, δι' άορτικήν άνεπάρκειαν είναι επιβλαβής ή χρήσις ύδροθεραπείας.

Μαρία Πιέρ (ιατρός)

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΗΣΑΝ ΗΘΙΚΩΤΕΡΑΙ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ :

Ίδου έρώτησις φανατικής των άρχαίων ήθων και του άρχαίου βίου θιασώτιδος, ήτις, ως διίσχυρίζεται, είναι περίεργος να μάθη, εάν, μεθ' όλας τας ύπερ του πολιτισμού και τής προσόδου ένθουσιώδεις ιδέας ήμϊν, θα κατορθώσωμεν να παραλληλίσωμεν την άστυρότητα τής ήθικής των χρόνων εκείνων μετά τής ελαστικότητας τής συγχρόνου ήθικής.

Η έπιστέλλουσα, ως εκ των γραφομένων της, διαιρεί την ήθικην εις άστυρην και ελαστικήν τοιαύτην. Ημείς φρονούμεν, ότι ή περί ήθικής ιδέα είναι μία και μόνη ως ή περί δικαιοσύνης, ή περί άληθείας, και ότι κατά συνέπειαν δεν ύπάρχει ήθική άστυρηά και ήθική ελαστική.

Η μόνη διαφορά έγκειται εις την διά τής παρόδου του χρόνου και τής επιδράσεως του πολιτισμού μεταβολήν και τροποποίησιν των ήθων και έθιμων, ως και των κοινωνικών συνθηκών, ύφ' ός διατελοϋμεν. Οί όροι, ύφ' ός ή γυνή ζή σήμερον, είναι όλως διάφοροι των έν τή παρελθόντι.

Τί ήσαν αί γυναίκες διά τούς άνδρας των παλαιών χρόνων; Παιδιά, ίνα μη είπωμέν τι χειρόν. Τας ήγάπων ίσως, άλλ' ουδεις τας εξετίμα, ουδεις είχεν εμπιστοσύνην εις την φρόνησιν, εις την λογικήν, εις την άρετήν των αυτών. Έντεϋθεν ό περιορισμός τής γυναικός έν τή γυναικωνίτη, ή ταπεινώσις αύτης από των άρχαιοτάτων χρόνων, καθ' ός ο Εύρωπίδης έν τή Ίφιγενεία του θεωρεί έπονείδιστον διά τόν Άχιλλέα να φωραθή συνδιαλεγόμενος μετά γυναικών, — έστω και εάν ή γυνή μεθ' ής συνδιελέγετο ήτο βασιλίτσα — καθ' ός ο αύτός Άχιλλεύς φοβεΐται την όργην του Άγαμέμνονος, εάν τόν ίδη λαμβάνοντα την χείρα, ήν ή Κληταιμνήστρα έτεινεν αυτώ, ως μελλόνυμφον τής θυγατρός της.

Τα προς την γυναίκα αισθήματα και αυτών των προπατόρων μας, και αυτών των συγχρόνων μας χωρικών, μετέχουσι μάλλον δεσποτισμού, οίκτου και συγκαταβάσεως ή εκτιμήσεως και άληθούς αγάπης. Τότε ή γυνή έθεωρείτο ύπαρξις άσθενής και ταπεινή, αναγκαία διά την διαιώνισιν του είδους και διά τας οικιακάς ύπηρεσίας. Σήμερον θεωρείται ίση σχεδόν προς τόν άνδρα, άφου αναγνωρίζουσιν αυτη δικαιώματα και αναθέτουσιν εις αυτην την άγωγήν των τέκνων και την ευδαιμονίαν των συζύγων.

Τα κηκλιδωτά του γυναικωνίτου διέρρηξεν ό πολιτισμός ως διεσχισεν άμειλίκτως την κρύπτουσαν το πρόσωπον τής άρχαίας γυναικός καλύπτραν. Η γυνή των χρόνων εκείνων ως έκρυπτε το πρόσωπον, ύπεχρεούτο να κρύπτη και την φωνήν όχι μό-

νον, διότι ή συνήθεια το άπήτει, αλλά και διότι ή άμάθεια τή επέβαλλε σιγήν.

Σήμερον ή παρουσιάζουσα εις τα βλέμματα πάντων το πρόσωπόν της άνευ καλύπτρας δύσεται ακίνδυνος να εκθέτη τας ιδέας και τα αισθήματά της, χωρίς διά τουτο να είναι ουτε όλιγώτερον έντιμος, ουτε όλιγώτερον σεβαστή εκείνης.

Δεν είμεθα άσεβεις προς τα πάτρια ήθη και έθιμα. Αναμνησκόμεναι μάλιστα πόσα αί γυναίκες εκείναι κατώρθωσαν ύπερ τής έθνικής ήμϊν χειραφετήσεως, υποκλινόμεθα μετά σεβασμού πρό του άγίου και έναρέτου αυτών βίου. Ηθέλωμεν δε από καρδίας έπιπροσήσει εις την επικράτησιν τύπων τινών του άρχαίου εκείνου βίου έν συζεύξει και άρμονική ένώσει μετά των συγχρόνων του πολιτισμού και τής προσόδου όρων, εάν ήτο δυνατόν να έπιτευχθη τουτο, χωρίς αί παλαιά προλήψεις ουτε κατ' ελάχιστον να μειώσωσι την διά του συγχρόνου πολιτισμού επιδιωκομένην έλευθερίαν τής συνειδήσεως και τής των ατόμων αυτοδιοικήσεως.

Η άρχαία φεουδαλική ύπερηφάνεια έθεώρει σύμφωνον προς τας άρχάς της την ύποδούλωσιν τής βουλήσεως τής γυναικός εις την του άνδρός. Η γυνή στερουμένη αυτοβουλίας, έστερείτο χαρακτήρος, έστερείτο τής ήθικής εκείνης δυνάμεως, δι' ής ό άνθρωπος έν πάτη του βίου του κρισίμω στιγμή αναδεικνυται ύπερτερος έαυτου. Η γυνή τότε εκτός όλίγων ελαχίστων εξαίρέσεων ήτο μικρολόγος, ταπεινόφρων, δουλοπρεπής, κόλαξ, περιέργος, φλύαρος, έν πολλοίς δε άστοργος και ψυχρά προς τόν σύζυγον, τόν όποιον έφοβεΐτο μάλλον ή ήγάπα.

Ο σύγχρονος πολιτισμός προσπαθεί να άποσπάση την γυναίκα από τας έξεις ταύτας, να τή όμπνεύση θάρρος, ζωήν και αυτοπεποίθησιν, ίνα άτρόμητος και καταλλήλως έφωδιασμένη αντιμετωπίξη τούς κινδύνους, προς ός άνά πέν βήμά της προσκόπτει.

Εκείνο, όπερ ή έπιστέλλουσα άποκαλεί ελαστικήν ήθικην, ουδέν άλλο είναι, ή έν τή ψυχή τής γυναικός άφυπνίζομένη βαθμηδόν και κατ' όλίγον συνείδησις τής έλευθερίας των σκέψεων και πράξεών της, και τα πρώτα έν τή βίβη βήματα αυτης άνευ του άγρύπνου άνδρικού ελέγχου, εις όν άνά πΰσαν στιγμήν ύπεβάλλετο ή γυνή, παλαιότερων χρόνων.

Δεν έρουθριζή πλέον ή γυνή όταν τή αποτεινώσι τόν λόγον, άλλ' ουτε ταπεινόει το βλέμμα, όταν οι άλλοι ατενίζωσιν αυτην. Δεν πτοείται άπέναντι του άνδρός, όχι διότι είναι άνήθικος, αλλά διότι αισθάνεται έν έαυτη, την δύναμιν να υπερασπισθη, διότι ό πολιτισμός άπεκάλυψεν αυτην ότι ως άνθρωπος έχει δικαιώματα, και τή διδάτκει όσημέραι τίνι τρόπω δύναται να υπερασπισθη αυτά.

Τα άρχαία λοιπόν ήθη είναι σεβαστά, και ή ήθικη των γυναικών εκείνων αξία τιμής, αλλά και ό σύγχρονος πολιτισμός εύεργετικώτατος όσημέραι αναδεικνύμενος πλεονεκτεί κατά τουτο του άρχαίου: "Οτι είναι δίκαιος, ειλικρινής και άμερόληπτος διά την γυναίκα ίδια, προς ήν λέγει: Εΐσαι φύσει άσθενεστέρα του άνδρός, δεν ύπάρχει όμως πόνος, άγών, κίνδυνος, θυσία, ύφ' ής δεν άπειλείσαι ως εκείνος. Υπόκεισαι εις πάσας τας δυστυχίας, τούς πόνους, τας στενοχωρίας εις ός ύπόκειται ό άνήρ, επί πλέον δε έχεις και τας τής μητρότητος, αΐτινες ου μόνον σε έξαντλοϋσι και καταπονοϋσι, αλλά και την ζωήν σου αυτην εκθέτουσιν εις κίνδυνον. Οπλίσθητι λοιπόν καταλλήλως, ίνα αντιμετωπίσης μετά γεννα ιότητος πάντα ταυτα. Μη πιστεύης ότι σεσ λέγουσι περί αδυναμίας και φυσικής άνικανότητος. Εάν πυρκαϊά έκραγη εις τόν οίκόν σου, εάν βροτολογίης τις νόσος καστιξη την πόλιν, έν ή ζής, εάν πλημμύρα την καταποντίση, σύ ως σύζυγος, μήτηρ, ή αδελφή, είσαι επίσης ως ό άνήρ θύμα

των καταστροφών τουτων. Διά θρήνων μόνον και κοπετών και σεαυτην καταστρέφεις και τούς άλλους άποθαρρύνεις.

Οπλίσθητι με θάρρος και ένεργειαν, ίνα και σεαυτην σώσης και τούς άλλους βοηθήσης.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Καθ' όλον, το μήκος σκιερās δενδροστοιχίας εβάδιζεν έσπεραν τινά νεαρόν ζευγος: "Ο μνηστήρ, ή μνηστή. Οπισθεν αυτών ήκολούθουν δύο γυναίκες: Η μήτηρ και ή θεία τής συμπαθούς κόρης, με τούς ωραίους κυανούς όφθαλμούς, το άνθηρόν πρόσωπον, την ξανθήν κόμην.

Όμιλούν χαμηλοφώνως αί δύο γυναίκες, αναμνησκόμεναι του παρελθόντος κατά την παραμονήν ταυτην τής επισήμου ήμέρας, καθ' ήν το τέκνον των θα έγίνετο γυνή, καθ' ήν άνήρ ξένος θα ήτο κύριος των αισθημάτων και τής τύχης τής λατρευτής κόρης.

Η μήτηρ τής Υθόννης, νεωτάτη γήρα, και ή θεία τής Ορτενσία, θελκτική γεροντοκόρη, είχον διελθει δέκα εξ όλα έτη εις έκτασιν πρό τής μικρās ξανθούλας, τής μόνης των αγάπης, εις έν βλέμμα τής οποίας και την ζωήν των αυτην ήσαν πρόθυμοι να θυσιάσωσι. Και αί τρεΐς επί δέκα εξ έτη είχον ζήσει στενότατα συνδεδεμένοι έν τή μαγική ταυτη έπαύλει, ήν ή μικρά θα έγκατέλειπε την έπαύριον.

Η έπαυλις ήτο δι' αυτάς ό κόσμος όλος, διότι έν αυτη είχον γνωρίσει πΰσαν χαράν ως και πΰσαν θλίψιν έν τή ζωή.

Την θλίψιν του προσεχούς χωρισμού έμετρίαζε πως ή ιδέα, ότι ή κόρη θα ήτο εύτυχής. Ηγάπα και ήγαπάτο και ό όρίζων του μέλλοντός της έφαίνετο έντελώς διαυγής και άσυννεφος. Αΐφνης ή δεκάτη έσήμανε και αί δύο αδελφαί έστησαν.

— "Ελα, παιδί μου, είπεν ή θεία. Θα οδηγήσωμεν τόν Παύλον μέχρι τής έξω θύρας και θα έπιστρέψωμεν να αναπαυθώμεν. Αύριον πρέπει να είσαι άνθηρά και ροδόχρους.

— "Ες αύριον, είπεν ό Παύλος, άσπαζόμενος αυτην. "Ες αύριον, και έπειτα ές πάντοτε! . . .

Μακρόθεν ήκούσθη σημαίνουσα ή δωδεκάτη. Τα φύλλα δεν φλοισβίζουσι πλέον, τα άνθη εκλεισαν τας στεφάνας των, έδυθήσθησαν και αυτα εις βαθύν ύπνον. Η λίμνη όμοιάζει άργυρούν κάτοπτρον, και τα ανοιγοκλείοντα των άστέρων όμματα φαίνονται θαμάζοντα την επί του παραθύρου ρεμβάζουσας κόρην. Ο ύπνος την φεύγει. Σκέψεις μελαγχολικά ένταυτώ δε και τερψίθυμοι άπασχολοϋσι τόν νούν της. Το μέλλον, ό έρως της, τα όνειρά της. . .

Εσήμανε το μεσονύκτιον, ή μυστηριώδης στιγμή, ή συμπληρούσα την τελευταίαν ήμέραν του παρθενικού βίου της.

Άλλ' ό ρεμβασμός της παρατείνεται τόσον, ώστε ή σελήνη σβέννυται, οι άστέρες έξαφνίζονται ό εις κατοπιν του άλλου, ό ούρανός χωριζή προς την ανατολήν, βαθμηδόν δε και κατ' όλίγον τανία λόγρους διαγράφεται εις το άώπατον του όρίζοντος σημείον, όπισθεν του όποιου προβάλλει ή ροδοδάκτυλος αύγή.

— Περιέργον, έψιθύρισεν ή Υθόννη μειδιώσα. Να άγρυπνία, ύποϊαν δεν ένθυμούμαι καθ' όλην μου την ζωήν. Και σπεύδει να κατακλιθώ. Περιέργον, λέγει ριπτομένη εις την κλίνην της. Μοι φαίνεται, ότι φέρω καλύπτραν πρό των όφθαλμών. Δεν βλέπω σχεδόν. Ίσως ό ψυχρός άνήρ τής πρωΐας με έπειράξε. . . και μειδιώσα άπεκοιμήθη.

Την ενάτην τής επισούσης ή Υθόννη δεν είχεν έτι έξυπνήσει. Η μήτηρ μετά τής θείας της εισήλθον εις το δωμάτιόν της έκ-

πλήκτοι διά τόν παρατεταμένον πρωϊνόν ύπνον του τέκνου των.

— "Οκνηρά! τή έλεγον. Την ήμέραν των γάμων σου δύνασαι να κοιμάσαι τόσον;

— Πώς! μαμά μου! Διατί με άποκαλείτε όκνηράν, άφου δεν έξημέρωσεν άκόμη, είπεν ή νεάνις ανοίγουσα τούς όφθαλμούς.

— Πώς! δεν έξημέρωσε; Και αυτός ό λαμπρός ήλιος τί ζητεί εις το δωμάτιόν σου;

— Άλλά, μαμά μου, έγώ δεν τόν βλέπω τόν ήλιον. Δεν βλέπω τίποτε.

Η άτυχής μήτηρ από κοινοϋ μετά τής αδελφής της έξέπεμψαν κραυγήν φρίκης:

— Πώς! δεν μάς βλέπει, λοιπόν; είπον τρέμουσαι.

Η κόρη εξέτεινε τούς βραχίονας, άνέωξεν ύπερμέτρως τούς όφθαλμούς, πλην φεϋ!

— Δεν σās βλέπω, είπε, καιτοι σās αισθάνομαι πλησίον μου.

— Τυφλή! είναι τυφλή! Δίκαιε θεέ! άνέκραξαν αί δύο γυναίκες μετά φωνής σπαρακτικής.

Η νεάνις νεκρά μάλλον ή ζώσα έστρεψεν άνά το δωμάτιον βλέμμα άπλανές, ως ζητούσα να πεισθη περί τής τρομερās συμφορās της:

— Τυφλή! έψιθύρισε με φωνήν κλαυθμηρίζουσαν. Δεν θα δυνηθώ πλέον να ιδω τόν Παύλον.

Και τας λέξεις ταυτας επηκολούθησε σιγή τρομερά, άπελπιστική. Η μήτηρ της διεκόψε την σιγήν ταυτην.

— Άμέσως τόν ιατρόν, είπεν. Ίσως είναι παροδική σκοτοδίνη. Ο θεός δεν είναι τόσον κακός, ώστε να έπιρρίψη εις τόν οίκόν μας τοιαυτην συμφοράν.

Ο ιατρός ήλθεν, εξήτασε τούς κυανούς όφθαλμούς και μετά μικράν σκέψιν, είπε:

— Δεν είναι τίποτε, μικρά μου φίλη. Έν ύγρον το όποϊον θα σοι διατάξω θα σοι επαναφέρη τόν όρασιν. Δυστυχώς ή θεραπεία σου άπαντεί ήμέρας τινάς και έννοϋ πόσον ή αναβολή του γάμου σου, θα σε δυσχεραστή.

Η κόρη έθλίψε πυρετωδώς τας χείρας του ιατροϋ.

— Μοι ύπόσχεσθε, τή είπεν, ότι θα ανακτήσω την όρασιν;

— Βεβαίως, βεβαίως, είναι κακόν παροδικόν είπεν ό ιατρός έν άμηχανία. Έξεργόμενος δε προσέθηκεν άπευθυνόμενος προς την μητέρα της. Είναι όφθαλμική αρθρίτις και απαιτείται χρόνος πολύς, ίνα θεραπευθη.

Υπηρέτης έστάλη παρευθύς, ίνα ειδοποιήση τόν μνηστήρα, ενϋ αί δύο δυστυχεις προσεπάθουν να παρηγορήσωσι το προσφιλές τέκνον των.

Εκτός έαυτου, ό νέος μνηστήρ έδραμε, μη δυνάμενος να πιστεύση την φρικώδη είδησιν. Η Υθόννη έκοιμάτο, καθ' ήν στιγμήν ούτος έφθασε. Δεν άφηκε να την άφυπνίσωσιν. "Εμεις συννοϋς επί τής κλίνης της, ατενίζων μετά πόνου το γλυκύ και κάτωχρον πρόσωπον εκείνης, ήτις μέχρι τής χθές τόν έμάγευε διά του θελκτικού βλέμματός της.

— Θα επανέλθω αύριον, είπεν, άπομακρυνόμενος.

— Δεν την αγαπή άρκούντως, ίνα την νυμφρευθώ τυφλήν και δυστυχή, είπον από κοινοϋ μήτηρ τε και θεία. Και κλαίουσαι έδίπλωσαν την λευκήν νυμφικήν έσθητα, τόν άερωδή πέπλον και τα εκλεισαν εντός κιθωτίου μετά του εκ λεμοναρθών διαδήματος.

Ο Παύλος έν τούτοις έτήρησε την ύπόσχεσίν του. Επακλήθε την έπαύριον σοβαρός και μελαγχολικός. Επλησίασε προς την κλίνην τής σιωπηλώς κλαιούσης μνηστής του και γονατίσας πρό αυτης: Γλυκεϊά μου, καλή μου Υθόννη, τή είπεν, είξέυρεις πόσον σε ήγάπων. Σήμερον δυστυχή και πάσχουσα σε αγαπώ έτι περιπαθέστερον, σε αγαπώ ύπερ ποτε άλλοτε. Σοι όρκίζομαι ότι θα σε αγαπώ πάντοτε και ότι θα είμαι καλός και τρυ-

φερός σύζυγος. Θέλεις να γείνης σύζυγός μου πρό τής θεραπείας σου;

Οι γάμοι έγιναντο εν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς ἐπαύλεως ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο δυστύχημα. Ἡ Ὑβὼννη καὶ ὁ Παῦλος κατῴκησαν εἰς Πάρισιους.

Μετὰ ἓν ἔτος ἡ Ἰβὼννη ἤτο μήτηρ χαριστάτου ξανθοῦ θυγατρίου, τὸ ὁποῖον καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες ἐλάτρευον παραφύρως.

Δὲν εἶγον εἰσέτι ἀπολέσει πάνταν ἐλπίδα περὶ θεραπείας τῆς Ὑβὼννης. Ὁ ἰατρός εἶπε πάντοτε ὅτι ἡ ἀποτύφλωσις τῆς ἤτο ζήτημα ἡμερῶν μόνον.

Μεταμετῃ μὲρβρίαν τινὰ θερινὴν ἡ νεαρά γυνὴ ἐλίκνιζεν ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῆς τὴν μικρὰν τῆς κόρης. Πρὸ αὐτὴν ὁ Παῦλος ἠτένιζεν ἄμφοτέρας μετὰ στοργῆς· τί γλυκεῖα, τί εὐμορφῆ που εἶναι, εἶπεν ὁ Παῦλος μετ' ἀγάπης ἀτενίζων τὴν μικρὰν. Εἶναι ἡ πιστὴ εἰκὼν σου, φίλη μου, εἶπε πρὸς τὴν νεαρὰν τυφλὴν. Ἐγεί τὴν ξανθὴν σου κόμην, τοὺς ὀφθαλμοὺς σου...

Ἡ Ὑβὼννη ὤψωσε τὸ παιδίον μέχρι τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἐβύθη πρὸς αὐτὸ τὰ κατὰμεστα δακρύων ὄμματά τῆς. Αἶφνης διὰ φωνῆς πνιγομένης ὑπὸ τῶν δακρύων ἀνέκραξε: Λέγεις ψεύματα, φίλε μου. Ἡ κόρη μου εἶρε μαῦρα μάτια ὡς ἀένα. Ἰδέ τα, τὰ βλέπω καλῶς εἶπε καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

Τόσην ἔντασιν εἶχε λάβει τὸ βλέμμα τῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἠτένιζε τὸ τέκνον τῆς, ὥστε ἀνέκτισε τὴν δραστίν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀθηνᾶ Σιγανού.

ΕΙΚΩΝ

Ὁ οὐρανὸς εἶναι σκοτεινός, τὰ φαιά νέφη συνωθῶνται ἀνά τὸ ἄπειρον, ὁ λειμὼν κλίνει ὑπὸ τὴν πρῶν τῆς καταιγίδος τὰς μακρὰς καὶ ἀπειραριθμίας τῶν φυτῶν κεφαλὰς. Ἰδέτε τὰ πῶς ἀγαπῶνται, πῶς σφριγιῶσι! Τὰ ἄλθη τῶν σᾶς θαμβοῦσιν. Ὁμοιάζουσι κόνιν χυρτῆν, ἀστέρους ἐκ πορφύρας, δάκρυα τοπαζίων. Ἄλλ' εἶναι θελκτικώτερα πάντων τούτων. Εἶναι τόσα τίποτε λεπτοφυῆ, ἀρωματώδη, μυριόχροα, ἀνηρημένα ἀπὸ αἰθερίνης κλωστῆς καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ σταχυοφύτου ἀγροῦ. Πόσον ἀνηθρὰ καὶ ὠραῖα εἶναι καὶ οἶους κρύπτουσι θησαυροὺς ἀνά τοὺς εὐκάμπτους μίσχους τῶν. Εἰς τὸ βάθος τῆς γλόφης ταύτης ὑπάρχει κόσμος ὅλος φυτῶν, ἐντόμων, ἀνθυλλίων λευκῶν, κυανῶν, πρασίνων, ροδίνων, ἅτινα συμπλέκονται ἐν ἀγάπῃ, ἐν ἀρμονίᾳ, ἐν ἐνόητι λατρευτῇ, ἵνα σχηματίσωσι θυμασιόν τι μυστήριον τῆς ζωῆς. Εἶναι πολυάγχολοι οἱ μικροὶ συνοικισταὶ τοῦ μικροσκοπικοῦ τούτου ἀγροῦ. Ὅλοι ἔχουσι προορισμὸν νὰ ζῶσι, νὰ πολυπλασιάζωνται καὶ νὰ θαμβῶσιν ἀτυνευδίῳ. Ἡ γόνιμος γῆ ἐδημιούργησε τὴν χαρωπὴν ἀνοιξίν των καὶ ἡ ἀνοιξίς δι' αὐτὰ εἶναι ἡ ἀπειρος ἡδονή, ἡ μεταποιουμένη εἰς φυτόν, εἰς γόρτον, εἰς ἄνθος, εἰς ἐντομον, εἰς στάχυν εὐεργετικόν, εἰς δένδρον πλουσιόκομον! Ἡ ἀνοιξίς, εἶναι ἡ μέθη τῆς ζωῆς, εἶναι ὁ ἔρως, ἡ χαρὰ, ἡ οὐδέποτε σβεννυμένη ἐλπίς.

Ὡ! Ὅταν σᾶς βραχνίζωσι μελαγχολικαὶ σκέψεις, φέρετε τὰ βήματά σας πρὸς τὸν ἀνοῦντα λειμῶνα, κύψατε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀκούσατε. Ὁ σᾶς ψιθυρίσει λόγους θελκτικούς αἰ γλυκεῖαι καὶ εὐτυχεῖς αὐταὶ ὑπάρξεις. Ὁ σᾶς εἰπῶσιν, ὅτι τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ παρέρχονται, πλὴν τῆς ἐκάστοτε ἀναγεννωμένης καὶ ἀνηθώσης καλλονῆς, τῆς πάντοτε ἀληθοῦς χαρᾶς, τῆς πάντοτε ζωῆς ἀρμονίας. Ὁ σᾶς εἰπῶσιν, ὅτι πᾶν καλὸν καὶ ὠραῖον δὲν ἀποθνήσκει ἢ καταστρέφεται, εἰμὴ ἵνα ἀναζήσῃ· ὅτι τὸ φῶς ὑπάρχει, ὁ ἔρως ὑπάρχει, καὶ θὰ ἐκτυλίξωσι τὰς ἀπειραριθμίας στεφάνους των, θὰ ἀποτινάξωσι τὰς χιλιάδας τῶν πετάλων των, ἵνα διὰ τῆς ἐωθινῆς αὔρας σᾶς λαλήσωσι γλώσσων,

δι' ἧς λαλοῦσιν οἱ ζωηροὶ καὶ σπείλοντες στήμονές των, ταλαντευόμενοι ἐπὶ τῶν λεπτοτάτων μίσχων των. Ὁ σᾶς ἀποδείξωσιν, ὅτι ἡ ἀλήθεια, ὁ ἔρως καὶ ἡ εὐτυχία εὐρίσκονται εἰς τὸν μικροκόσμον των, ὅστις ἐν τούτοις εἶναι τόσον μέγας, τόσον ἀρμονικός, τόσον πυκνοκατφωχμένος. Ὁ σᾶς προκαλέσωσι τὸν θυμακτμόν σας ἐπὶ τῶν ὠρῶν ἢ ἀληθῶν ἀνδελφῶν των καὶ θὰ εἶναι εὐτυχῆ διὰ τὸν ὑπὲρ ἐλείων θυμακτμόν σας, διότι τὸ γόητρον τούτων σχηματίζεται ἐκ τῆς ἀντιθέσεως μετ' ἐλείων, καὶ τὰ μὲν ἐννοοῦσιν ὅτι, ἵνα ἀναδειχθῇ τὸ κάλλος των, ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν δέ.

Ὁ λειμὼν εἶναι ὁ ρεμβασμὸς, εἶναι τὸ ἄρωμα, εἶναι τὸ ὠραῖον ὑπὸ τὰς μυρίας αὐτοῦ ἀπόψεις, μετὰ τὴν ἀκαταμάχητον ἔλξιν του, μετὰ τὴν ἐκ φυτῶν καὶ ἀνθέων αὐλὴν του, ἀντικρατάσον πῦρ εἰς τὰ θερμὰ τοῦ ἡλίου βέλη, καὶ κλιτῶν δάκρυα ἔρωτος ὑπὸ τὰς γλυκεῖας θωπεῖας τῆς ἐσπερινῆς αὔρας καὶ ὑπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τῆς παρθεναγωγείας τῆς ῥοδοδακτύλου ἡοῦς.

Ἐλένη Γεωργιάδου

Ἡ ΜΕΣΗ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ἘΝ ΓΑΛΛΙΑ

Πρὸ ἐνός ἀκριβῶς αἰῶνος, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1789, τὸ ζήτημα τῆς μέσης τῶν θηλέων ἐκπαιδεύσεως ἤρχισε νὰ ἀπασχολῇ ἐν Γαλλίᾳ τοὺς περὶ τῆς τύχης τοῦ κράτους μεριμνῶντας. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ γυναικεῖα παιδεία ἐτελεῖτο ἐν τοῖς μοναστηρίοις, καὶ ὁ Κληρὸς διὰ τῆς γυναικῆς ἦν ὁ ἀληθὴς τῆς Γαλλίας κυρίαρχος. Ὁ Μιράβὼ μετὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν ἤρχισε νὰ μέμφηται τὸ σύστημα τῆς ἐν τοῖς μοναστηρίοις γυναικεῖας παιδεύσεως, καὶ ὑποδεικνύη τὴν ἀνάγκην τῆς ἰδρύσεως λαϊκῶν σχολείων.

Μέχρι τοῦ 1797 οὐδὲν ἄξιον λόγου ἐγένετο ὑπὲρ τῆς γυναικεῖας παιδεύσεως, πρώτη δ' ἡ μετέπειτα διάταξις κατὰ τὴν παιδαγωγὸν κ. Καμπὰν ἐθήκε τὰς βάσεις ἀνωτέρου λαϊκοῦ ἐκπαιδευτηρίου θηλέων. Τὴν ἰδρύσιν τούτου ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλα ὀφειλόμενα εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν εὐπαιδύτων τινῶν γυναικῶν.

Τὴν ἐπαύριον τῆς μάχης τῆς Αὐστρηλιτικῆς ὁ Ναπολέων ὑπέγραψε διάταγμα, δι' οὗ δαπάνης τῆς κυβερνήσεως ἰδρύοντο ἀνωτέρα ἐκπαιδευτήρια, ἐν οἷς ἤθελον ἐκπαιδεῖσθαι δωρεὰν πᾶσαι αἱ θυγατέρες, ἀδελφαὶ καὶ ἐν γένει συγγενεῖς τῶν φερόντων τὸ παράστημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ἡ μελέτη τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου ὡς καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐκπαιδευτηρίων ὑπεβλήθη πρὸς τὸν Ναπολέοντος τῆ κ. Καμπὰν πρὸς μελέτην. Τὸ πρῶτον τῶν παρθεναγωγείων τούτων ἐπολήσατο ἔναρξιν τῶν μαθημάτων του ἐν Ecouen τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1807 ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Καμπὰν, εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς ὁποίας ὁ μέγας Ναπολέων μεγίστην εἰσεγενέμεν ἔμπιστοςύνην, καὶ μεθ' ἧς εὐρίσκατο εἰς διαρκὴ συνενόησιν περὶ παντὸς ἀναγομένου εἰς τὴν μέσιν θηλείαν ἐκπαιδεῖσιν.

Τῆ 6ῃ Νοεμβρίου 1810 ἐτελοῦντο τὰ ἐγκαινία τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ἁγίου Διονυσίου παραρτήματος τοῦ ἐν Ecouen παρθεναγωγείου. Τὴν γενικὴν καὶ τούτου ἐποπτεῖαν ὡς καὶ τριῶν παρθεναγωγείων κατωτέρας παιδεύσεως εἶχεν ἀναθέσει ὁ Μέγας Ναπολέων εἰς τὴν κ. Καμπὰν.

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αυτοκρατορίας, τὰ παρθεναγωγεία ταῦτα ἐξηκολούθησαν λειτουργοῦντα, ἰδρῦθησαν δὲ καὶ πλεῖστα ἄλλα ἰδιοσυντήρητα ἐν Παρισίοις, ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς γαλλικὰς μεγαλοπόλεις. Ὁ πρῶτος ἐν τούτοις νόμος, ὅστις φαίνεται ρυθμίζων μᾶλλον σαφῶς καὶ ὠρισμένως τὰ κατὰ τὸ πρόγραμμα τῶν παρθεναγωγείων τῆς μέσης παιδεύσεως, ἐψηφίσθη παρὰ τοῦ

Βασιλικῆ συμβουλίου τῆς δημοσίας παιδεύσεως τῆ 7ῃ Μαρτίου 1837. Κατὰ τὸν νόμον δὲ τῆς 25ῆς Αὐγούστου τοῦ 1840, ἡ ἐποπτεία τῶν ἀνωτέρων τούτων παρθεναγωγείων ἀνετίθετο οὐχὶ εἰς ἐπιθεωρητὰς τῆς κατωτέρας παιδείας, ἀλλ' εἰς τοὺς ἐπιθεωρητὰς τῶν Ἀκαδημιῶν καὶ τῶν Πανεπιστημίων. Ἰδιαιτέρα δὲ τακτικὴ ἐπιθεώρησις ἀνετίθη ἀπὸ τοῦ 1844 εἰς τρεῖς κυρίας ἀντιπροσωπεύουσας τὸν Νομάρχην. Αὐταὶ διήρξαν τὰ σχολεῖα εἰς τρία τμήματα, ἐκάστη δ' αὐτῶν ἀνέλαβε τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ ἐνός τῶν τμημάτων τούτων.

Τὸ 1845 ἠριθμοῦντο ἐν τῷ νομῷ τοῦ Σηκουάνα 253 παρθεναγωγεῖα μέσης παιδεύσεως. Τὸ 1846 ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἤρχισεν εἰς 294, συμπεριλαμβανομένων καὶ 28 κληρικῶν τοιούτων. Εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα ταῦτα προστίθεται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰδιαιτέρα τάξις Κυριακῶν σχολείων — Cours — ἐν οἷς ἐφοίτων κυρίαι πάσης ἡλικίας.

Τῶν σχολείων τούτων προεξήρχε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Cours normal général gratuit pour les Dames», ἐν οἷς διεκρίθη ἡ δεσποινὴ Σωδράν, εἰς ἣν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ παιδαγωγικὴ τῶν διδασκαλιστῶν μόρφωσις.

Τὰ μαθήματα ταῦτα ἐπεξετάθησαν βαθμηδὸν καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἡ ἀνωτέρα τάξις μητέρων καὶ θυγατέρων τῆς Γαλλικῆς κοινωνίας ἐφοίτα τακτικῶς εἰς τὰ ἑκτὴ τῆς ἐβδομάδος λειτουργοῦντα μορφωτικὰ ταῦτα κέντρα.

Κατὰ νόμον δὲ ψηφισθέντα τῆ 15 Μαρτίου 1850 ἐψηφίσθη πίστωσις εἰς τὸν προϋπολογισμὸν δι' ἐπιχορηγήσεις τῶν παρθεναγωγείων τῆς μέσης παιδεύσεως καὶ τῶν Κυριακῶν σχολείων. Ἐτέρος νόμος τοῦ αὐτοῦ ἔτους περιώρισέ πως τὴν προοδευτικὴν ταύτην τάσιν τῆς γυναικεῖας παιδεύσεως ἐπὶ μεγίστην οἰκονομικὴν καὶ ἐθνικὴν βλάβην.

Τὴν ἀνάγκην τῆς προποποιήσεως τοῦ νόμου τούτου κατιδὼν ὁ μέγας τῆς Γαλλίας φιλόσοφος καὶ γερουσιαστὴς κ. Ἰούλιος Σίμων ἀπήτησε παρὰ τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, ἐν τῇ συνεδριάσει αὐτοῦ τῆς 2ας Μαρτίου 1867, ὅπως τὸ κράτος μεριμνήσῃ περὶ τῆς καταλλήλου μορφώσεως «συντροφου πνευματικῆς» τοῦ ἀνδρός. Περὶ τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ ἔτους συνέστη ἐν Σερδωνῇ Ἐταιρεία ὑπὸ τὸν τίτλον «Σύλλογος διὰ τὴν μέσιν τῶν θηλέων ἐκπαιδεῖσιν». Ἀπὸ τοῦ ἐπιόντος δὲ ἔτους ὁ Σύλλογος αὗτος ἐνεκινεῖαζε σειρὰν ἀνωτέρων μαθημάτων ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν δημαρχείων τῶν διαφόρων διαμερισμάτων τῶν Παρισίων.

Πρὸς τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου ἰδρῦθησαν τοιαῦτα σχολεῖα καὶ ἐν Bourges, Chartres, Orleans, Reines, Vitry, Versailles, Reauvais. Πρὸς τῶν λοιπῶν δὲ Γαλλικῶν Ἀκαδημιῶν ἰδρῦθησαν ὑπὲρ τὰ 50 σχολεῖα τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὰς μεγαλητέρας τῆς Γαλλίας πόλεις. Τὰ ἐν αὐταῖς διδασκόμενα μαθήματα ἦσαν: Ἡ ἱστορία τῆς Γραμματικῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, Φιλολογία ἀρχαία (Λατινικὴ καὶ Ἑλληνικὴ), φιλολογία Γαλλικὴ, φιλολογία μιᾶς νεωτέρας γλώσσης (Γερμανικῆς ἢ Ἀγγλικῆς ἢ Ἰταλικῆς) φιλοσοφία, Ἱστορία ἀρχαία μεσαιωνικὴ καὶ σύγχρονος, γεωγραφία, ἀριθμητικὴ, γεωμετρία, φυσικὴ, γημεῖα, ζωολογία, βοτανικὴ, ἀστρονομία καὶ καλλιτεχνία (ζωγραφικὴ, γλυπτικὴ, καὶ μουσικὴ).

Τοιαύτη ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἦτο ἡ κατάστασις τῆς μέσης θηλείας ἐκπαιδεύσεως ἐν Γαλλίᾳ, ὅτε τὸ 1878 ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 28ῆς Ὀκτωβρίου ὁ βουλευτὴς κ. Camille εἰσήγαγεν ἐν τῇ Γαλλικῇ βουλῇ τὸν διάστημον καταστάνα ἀνά σύμπασαν τὴν Εὐρώπην νόμον περὶ «Μέσης τῶν θηλέων ἐκπαιδεύσεως».

Ὁ νόμος αὗτος τροποποιηθεὶς ἐψηφίσθη δύο ἔτη μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ τὴν 21ην Δεκεμβρίου τοῦ 1880. Τὸ παρεντεθὲν χρονικὸν διάστημα κατηναλώθη εἰς συζητήσεις, ὧν μετέσχον

τὰ ἐπιφανέστερα πρόσωπα τῆς Γαλλικῆς βουλῆς καὶ Γερουσίας. Μεγάλως ἐπολεμήθη ὁ νόμος αὗτος παρὰ τῶν κληρικῶν. Δι' αὐτοὺς τὸ νέον τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως σύστημα ἠπέλει τὴν κατατροπὴν τῶν ἐμψύτων τῆ γυναικεῖα ψυχῆ ἀρετῶν, τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτῆς φρονήματος κ.λ.π. Κατ' αὐτοὺς μόνη ἡ ἀμάθεια ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὴν γυναῖκα ἐκ τῶν περιπετειῶν τοῦ βίου.

Ἐν τούτοις ἡ λογικὴ καὶ ἡ νομιμοφροσύνη ὑπερίσχυαν οὐ μόνον δὲ θριαμβευτικῶς ἐψηφίσθη ὁ νόμος περὶ μέσης τῶν θηλέων παιδεύσεως τοῦ κ. Camille Sée. Ἄλλὰ καὶ νέος νόμος εἰσήχθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ τὴν 29 Ἰουλίου 1881 περὶ ἰδρύσεως ἀνωτέρου διδασκαλείου θηλέων, πρὸς μόρφωσιν ἐν αὐτῷ καθηγητῶν καὶ προσωπικοῦ διὰ τὰ λύμεια καὶ κολλέγια τῶν θηλέων.

Ἡ ΞΕΝΙΤΕΙΑ

Ἀφαιρούται τῷ ἔξ Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας ἐπανελθόντι οἰκογενειακῷ φίλῳ κ. Διονυσίῳ Ἀρμελικοπύλῳ.

Γλυκοχαράζει ἡ αἰγὴ καὶ διώχει τὸ σκοτάδι, τῆς νύκτας τὰ φαντάσματα τὰ οὐρεῖ ἕνα ἕνα, δίνει ζωὴ, φῶς καὶ δροσιά, στὸ ἀνθηρὸ λιβάδι καὶ ροδοβάφει τὰ νερὰ τῆς λίμνης τ' ἀσημέρια.

Ἔτσι γιὰ ἔσθρον, ὅπου ζῆ μακρὸ ἀπὸ τὴν πατρίδα, ξάφρον προβάλλει μιὰ ἀγὴ ὄιο δροσιὰ καὶ κάλλη καὶ τοῦ φυτεῖν στήν καρδιά μιὰ χαροπὴ ἐλπίδα, πῶς τὴ γλυκεῖα πατρίδα του θὰ ξαναῖδῃ καὶ πάλι.

Εἶναι σκληρό! πολὺ σκληρό νὰ ζῆ καρεῖς στὰ ξένα κ' ἂν εἶχ ἄπειρ' ἀγαθὰ κ' ἂν στὸ γροσάφι πλῆρ. Δὲν ἔχει θέλητρον ποτὲ ἡ ξενιτεγὰ καρδιά Ὁ οὐρανὸς εἶναι θολός, ἡ φύσις πάντα κλαίει.

Ἄγ! ὅλα εἶναι σκοτεινὰ ὅαν μνημὴ παγωμένο τ' ἄνθος δὲν ἔχει μυρωδιὰ καὶ τὸ πουλὶ δὲν ψάλλει, ὅλα τὰ βροσκεῖ ἔρημα, τὸ μάτι βουρκαμένο. Εἶναι πικρὴ ἡ ξενιτεγὰ ὅσα κ' ἂν εἶχ κάλλη.

Πατρίς! ὦ θεῖον ὄνομα, γρομάτο ἀρμονία, ποῖος μορεῖ νὰ σ' ἀρηθῆ καὶ νὰ σὲ λησμονήσῃ; ἔγκλεισις εἰς τὰ σπλάγγνα σου ἀνέκφραστη μαγεῖα ποῦ καὶ τὸν πλεόν ἄκαρδο ἔμορε νὰ συγκινήσῃ.

Καὶ τί ἔμορε νὰ συγκιθῆ μὲ σέ, πατρίς γλυκεῖα, εἶσ' ἀγαθὸ πολίτιμο, δημῶντι ζηλεμένο, εἶσαι Ἐδὲμ. Παράδεισος! χαρίτων ἀπειρία, εἶσαι γλυκεῖα ὅσους γιὰ τὸν ξενιτεμένο!

Ὅσα κ' ἂν ἔχουν θέλητρον τὰ ἔρημα τὰ ξένα δὲν κάμνουν νὰ λησμονηθῆς, ὦ γλυκερὴ πατρίδα, καὶ σ' ὅποιον ἦταν γραφτὸ νὰ ζῆ μακρὸ ἀπὸ ἴενα, πάντα σὲ συλλογίζεται μὲ πόθο καὶ μ' ἐλπίδα.

Καὶ μία ἡμέρα ἐξαφνικὰ ὅτι κ' ἂν εἶχ ἄπειρὸς μύθρους κινδόνους ἀψηρεῖ, πελίγη δισχιζεῖ καὶ μὲ συγκινησὶ γλυκερὰ τὰ γόνατά του κλίνει καὶ τ' ἀγία σου χόματα εὐδαίμων ἀτερίζει...

Ἐν Ἀθήναις 4 Ἰανουαρίου 1891

Σανθούπη Ι. Καλοσύνη.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Η αντιβασιλέσσα της Ισπανίας υπέρ της Κολομβίας. Η αντιβασιλέσσα της Ισπανίας, ητις είχε διορισθή διακτητής εν ταίς μεταξυ της Κολομβίας και Βενεζουέλης διαφοραίς, επί του ζητήματος του καθορισμού των συνόρων των δύο χωρών, εξέθετο την απόφασιν της υπέρ της Κολομβίας.

Μεταρρυθμίσεις της γυναικείας ένδυμασίας. Έν Γαλλίη, Άγγλίη και Άμερικη εργάζονται, ως έγράφαμεν ήδη, υπέρ της μεταρρυθμίσεως της γυναικείας ένδυμασίας. Τό τελευταίον φύλλον του Άγγλικού Περιοδικού Woman's Tribune περιείχε σχέδιον και περιγραφήν απλουστάτης γυναικείας ένδυμασίας. Έσθής πίπτουσα όλίγον υπό τά γόνατα περικόρμιον πλατύ συγκρατούμενον διά ζώνης, περιχειρία μέτρια τό πλάτος και πίπτουσα μέχρι του άκρου των χειρών.

Η είκοσιπενταετηρίς των έν Βερολίνη μαγειρείων του λαού. Πλουσίως και μεγαλοπερως έτελέσθη κατ' αυτάς έν Βερολίνη ή είκοσιπενταετηρίς της ίδρύσεως των λαϊκών μαγειρείων του Βερολίνου. Είς τό ώρατον ξενοδοχείον της πόλεως του Βερολίνου συνήλθον πάντα τά μέλη των διαφόρων τούτων ευεργετικών σωματείων, ένθα πλούσιον γεύμα παρετέθη αυτοίς, ένθουσιώδεις δέ έγέγοντο προποσίεις υπέρ της ίδρυτέρας αυτών κ. Λίνας Μόργενστερν.

Ένωσις υπέρ των δημοσίων ήθών. Άπανταχού της Ευρώπης, Ασίας, Άφρικης και Άμερικης ιδρύθησαν σωματεία γυναικών προς προφύλαξιν των ήθών: έκλυομένων δημοσίων ήθών. Είς έκάτον τριάκοντα τέσσαρα άνέρχονται τά σωματεία ταύτα. Τά πλείστα τούτων όφελουσι την σύστασιν και άπόσκοπον λειτουργίαν των είς την κ. Λέβιτ, ητις όκτάκις διήλθε διά του Ισημερινού, επανειλημμένως δέ περιηγήθη την γην προς σύστασιν των σωματείων τούτων και προς διάδοσιν των ήθικοποιητικών αυτών ήθών.

Γυναίκες δικάζουσαι γυναίκας. Ο γερουσιαστής Newel εισήγαγεν έν τη Βουλή του Illinois νομοσχέδιον, δι' ου νομοθετεί, όπως όσάκις δικάζεται γυνή τις τό δικαστήριον αποτελεται από γυναίκας.

Η πρόψη αυτοκράτειρα Ευγενία. Η υπό των γαλλικών έφημερίδων περιγραφη της νυν καταστάσεως της πρόψη αυτοκράτειρας της Γαλλίας, εκείνης, ητις είδεν υπό τούς πόδας της τόσας έστεμμένως μεγαλειότητας, αποτελεί έν επί πλέον δείγμα της ματαιότητος των γηίνων πραγμάτων. Ίδού αυτολεξεί ή είκων της:

«Γραία μέ ύφος ύψηλής περιωπής, μέ παρειάς έρρυτιδωμένας και πιπτούσας ένθεν και ένθεν των σιαγόνων, μέ όφθαλμούς ήμισοσβεσμένους έκ των δακρύων. Σύρεται μάλλον ή βαδίζει, κυρτή, στηριζομένη επί ράβδου ως άνάπηρος. Περιπλανάται από χώρας είς χώραν τηκομένη υπό των πικρών αναμνήσεων του παρελθόντος και των προσφιλών φωνών, αίτινες εισήγησαν διά παντός» κατά τον ποιητήν. Άναμνησκει τάς ώχράς εκείνας ήγεμονίδας των αρχαίων τραγωδιών, ως καταδίκαι ή άμειλικτος των θεών όργη, ως ή κακή τύχη καταδικάζει είς τάς τρομερωτέρας τών βασάνων, του να ζώσι βασανιζόμεναι. Τόσον μετεβλήθη, ώστε ουδέις ούτε μεταξυ των πιστοτέρων φίλων της την άναγνωρίζει πλέον κατά την σύντομον από καιρού είς καιρόν διαμονήν της έν τη αρχαία της πρωτεύουσα.

Υπήρξεν έν τούτοις ή λατρευτή της χώρας μάγισσα, ητις έρριψεν επί της επικρατείας βάσκανον βλέμμα, ης τινος ό όλεθρος έκέπεσε πρώτιστα κατά των ίδιων και οικείων αυτή, ους και έν τη έξορχή αυτής κατεδίωξε. Σήμερον είναι τόσον δυστυχής, τόσον έγκαταλείμενη, νεκρά ζώσα, ούτως είπειν, ώστε και οι έθροί της αυτοί δέν δύναται ή να την οικτερωσι και να άποκαλύπτωνται πρό του άνθρωπίνου τούτου έρειπίου της αυτοκράτειρας, ως πρό της παρόδου νεκρικής ακολουθίας.

Όσει δέ μη ήρκουν είς την άτυχή αυτοκράτειραν τά λοιπά βασανά της, παρουσιάσθη κατ' αυτάς και είς τό ξενοδοχείον, είς ό διαμένει, γυνή τριάκοντα δύο περίπου έτών και είπεν, ότι είχε να όμιλήσθι προς την πρόψη αυτοκράτειραν περί σπουδαιοτάτης υποθέσεως. Άλλ' άπεπέμφθη και τότε και κατ' επανειλημμένας άλλας άποπειράς, χωρίς να ίδη την Ευγενίαν.

Επί τέλους άπεπισθεύσα άπετάθη προς τον άστυνόμον της συνοικίας, προς όν, άφου έδήλωσεν ότι ονομάζεται κυρία Σωσσενό, είπεν ότι είναι θυγάτηρ της πρόψη αυτοκράτειρας Ευγενίας και ότι δύναται να τό άποδείξη.

Παραπονέθη δέ, διότι δέν της έπέτρεπον να ίδη την ήθην μητέρα της και εξήγησε την προστασίαν της άστυνομίας, διά να πραγματοποιήσθι την φιλόστοργον έπιθυμίαν αυτής.

Άλλ' έπειδή ό άστυνόμος δέν ήθελε να άναμιχθί είς την τοιαύτην υποθέσιν, ή κυρία Σωσσενό, προς άπόδειξιν του ίσχυρισμού της, έδειξεν αυτώ τον λαϊμόν, τάς χείρας και τούς βραχιόνάς της, έφ' ών ήσαν έστιγμένα τά αυτοκρατορικά σήματα. Δηγήθη δέ ότι, άφου την έγέννησεν ή αυτοκράτειρα Ευγενία, ητις ήθελε ν' άποκτήσθι άρσενικόν τέκνον, την άντικατέστησε διά ξένου βρέφους, τό όποτον έγγενε Διάδοχος. Τό μυστικόν τουτο έμαθε πολύ άργά ή κυρία Σωσσενό παρά τινος αρχαίου ύπαλλήλου, όστις είχεν έπιφορτισθί να την παραδώσθι προς την κυρίαν Φ... ητις την άνέθρεψε. Την έσημαίωσαν δέ με τά αυτοκρατορικά σήματα διά να την άναγνωρίσωσιν.

Η κυρία Σωσσενό ύπηρχει έν τινι έστιατορίω των Παρισίων.

Η πλουσιωτέρα κληρονόμος του κόσμου. Η πλουσιωτέρα κληρονόμος του κόσμου είναι μικρά Άμερικανίς, ήλικίας δύο μόλις έτών. Ονομάζεται μίς Τερά. Η προσωπική περιουσία της άνέρχεται είς τριάκοντα έκατομύρια λιρών στεριλών, ήτοι έπτακόσια πενήκοντα έκατομ. φράγκων. Η κολλοσιαία αυτή περιουσία θα διπλασιασθί μετά τον θάνατον της μητέρας της.

Κατ' αυτάς ή παιδαγωγός της μίς Τερά μετέθε έκ Νέας Υόρκης είς Παρισίους με την αποκλειστικήν έντολήν να άγοράσθι ύφάσματα, ένα ένδύση τάς πλαγγόνας της μικράς κυρίας της. Τά άγορασθέντα διά τάς πλαγγόνας είδη άνέρχονται είς τό ποσόν είκοσι χιλ. φράγκων.

Είκοσι χιλιάδας φρ. διά κούκλας μόνον, μη ύπολογιζομένων των δαπανών του ταξιδίου! Πρέπει να πιστεύσωμεν, ότι είς Νέαν Υόρκην δέν ύπάρχουσι πτωχοί, άλλως θα συμπεράνωμεν, ότι ή μητήρ του έκατομμυριούχου νηπίου δέν έχει καρδίαν.

Είς προύπολογισμός ύπερβαίνων τον πύργον Άΐφελ. Ο προύπολογισμός της Γαλλίας είς χιλιόφραγκα χαρτονομίσματα, έστιθασμένα τό έν επί του άλλου, άνέρχεται είς ύψος ύπερτερον του πύργου Άΐφελ. Ίδου πώς αποτελούν έν έκατομμύριον και έχουσιν ύψος δέκα έκατοστών του μέτρου. Λοιπόν 10 έκατομύρια θα έχωσιν ύψος ενός μέτρου· 100 έκατομύρια ύψος 10 μέτρων· 1 δισ. κατομμύριον ύψος έκάτον μέτρων. Τρία δισεκατομύρια τό ύψος του πύργου Άΐφελ, ήτοι 300 μέτρα.

Ο προύπολογισμός λοιπόν της Γαλλίας, όστις άνέρχεται είς τρία ήμισυ δισεκατομύρια, ύπερβαίνει κατά πενήκοντα μέτρα τον πύργον Άΐφελ.

Αί δύο συγκεκολλημένοι άδελφοί. Μέγας θόρυβος γίνεται κατ' αυτάς έν Παρισίς, ως έκ της αυτώσε άφίξεως και είς κοινήν έκτεθεισών θανά δύο Ούγγριών συγκεκολλημένων άδελφών. Είναι δύο κόρα: έν ένί, ούτως είπειν, σώματι. Έχουσι δύο κεφαλάς έντελώς άνομοίους, δύο κορμούς, τέσσαρας πόδας και χείρας, ένούνται δέ έκ των πλαγιών άκροίως άνωθεν του στομάχου, έχουσαι ένα και μόνον στόμαχον, μίαν κοιλίαν εξήκουσαν μέχρι των τεσσάρων αυτών ποδιών. Τρέχουσι, παίζουσι, πηδάσι συγχρόνως μετά θαυμασίας ελαστικότητος και ευκινήσιας, ένίοτε δέ και μαλώνουσι, διότι έχουσιν έντελώς άνομοίους χαρακτήρας, ως και άνόμοιον φυσιογνωμίαν.

Καίτοι, ως προείπομεν, ή πεπτική των συσκευή είναι μία, ουχ ήττον παινώσι κατά διαφόρους ώρας, συνεχώς δέ ή μία πάσχει, ένθ' ή άλλη έχει κάλλιστα είς την υγείαν της. Η μία τούτων ονομάζεται Ρόζα και ή άλλη Ιωσήφα. Είναι δεκαεταρέτιδες, άνετράφησαν δέ χείρωςαι πλήρη και άκραν υγείαν.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ε. Κ. Χανία. Έπιστολή σας έλήφθη. Ευχαριστούμεν δι' εγγενή προθυμίαν. Συμμορφώμεθα όδηγίαις σας. — Κον Ο. Α. Γ. Λευκάδα. Ευχαριστούμεν θερμώς. Είσιπραχθεύσα έλήφθη. Διά τάς λοιπάς θέλομεν λάβει τά κατάλληλα μέτρα. — Κον Π. Γ. Μπ. Άμφισσαν. Δρ. εξ έλήφθησαν. Ευχαριστούμεν. — Κον Κ. Μ. Αθήνας. Δυστυχώς άδυνατούμεν να σας εύχαριστήσωμεν, διότι δέν έχομεν τον κατάλληλον καιρόν ενεκεν της εξ Αθηνών άναχωρήσεώς μας. Σας γνωρίζομεν όμως, ότι ή έν λόγω κυρία άπουσιάζει. — Κον Ε. Ο. Πάτρας. Πολλάς και θερμάς εύχαριστίας. Δέν ευεργετείτε μόνον ήμάς, αλλά και τά συμφέροντα των συμπολιτιτών σας. — Κον Ε. Μ. Άρταν. Αναμένομεν. — Κον Θ. Γ. Μασσαλίαν. Έλήφθησαν. Εισώκειν στος έδόθη. Δυστυχώς δέν θα σας ιδωμεν, διότι ήλλάξαμεν δρομολόγιον. — Κον Α. Δ. Ήπειράς. Ακατάλληλος. Τό ύφος είναι έντελώς άνδρικόν, ένα μη είπωμεν άλλο τι. — Κον Δ. Δ. Κ/πολι. Κατ' ευθειαν όχι, διότι παραπίπτουσι και έχομεν παράπονα. — Κον Ν. Κ. Δεγρον. Μήπως εκείναι έράνησαν συνεπίεις είς τάς υποσχέσεις των; — Κον Υ. Στ. Βερδιάνσκαν. Στέλλονται αυτώσε.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κρέμα του Βάκχου. Λαμβάνετε 100 δρ. καλόν λευκόν άρπητίνωτον οίνον, 150 δρ. ζάχαριν, όλίγην κανέλλαν κοπανισμένην, και όλίγον φλοιόν λεμονίου. Προηγουμένως έχετε κτυπήσει: καλώς 7—8 κίτρινα ώών τά όποια μεταβάλλετε είς αίολήν μετά της σακχάρους. Είς αυτά άναμιγνύετε όλίγον κατ' όλίγον τό γάλα, την κανέλλαν και τον φλοιόν του λεμονίου, έν τελει: δέ και τον οίνον. Θέτετε επί πολύ έλαφράς πυράς, και άναμιγνύετε μέχρις ου δέσωσι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ άριστοϋχος Έλληνίς, διδάσκουσα και την Γαλλικήν γνητά παραδόσεις. Συνιστάται θεμότατα παρ' ήμών. Πληροφορία: είς τό γραφείον μας.